

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Zoowork, spol. s r.o.**, IČ 26100088, se sídlem v Cizkrajově 21, pošta Slavonice, zastoupeného Mgr. Jiřím Kasalem, advokátem se sídlem v Třešti, Tovární 337, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství České republiky**, se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 10.2.2010, č.j.: 35040/2009-14130

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 2.4.2010, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 10.2.2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11.9.2009 o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti.

Žalobce v podané žalobě namítl, že zcela oprávněně a v souladu s tehdy obecně akceptovaným výkladem relevantních právních norem požádal o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců a rozhodnutím ze dne 13.4.2006 byl do tohoto programu také zařazen. Uvedené rozhodnutí bylo účelově a v rozporu s právními předpisy zrušeno, přičemž v současné době u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 8 Ca 400/2007 probíhá řízení ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o zařazení do programu zakládání skupin výrobců.

Horizontální plán rozvoje venkova, odsouhlasený Evropskou komisí, je přímo aplikovatelným předpisem a definuje, že skupina výrobců jako obchodní společnost, založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, která je zapsána do obchodního rejstříku, mezi datem přistoupení a koncem programovacího období, tj. mezi daty 1.5.2004 a 31.12.2006, má mít minimální roční obrat 100.000 EURO a nebo má mít minimálně pět členů. Žalovaný správní úřad argumentuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že skupina výrobců je jako legislativní zkratka definována v ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., kde se skupinou výrobců rozumí „skupina výrobců, zajišťující společný odbyt zemědělské komodity“ a dále, že ustanovení § 5 citovaného nařízení pouze upravuje právní formu. Podle názoru žalobce však uvedené ustanovení definuje obsah pojmu „skupina výrobců“. Čistě jazykový výklad je v tomto i v mnoha jiných případech nepoužitelný, neboť odporuje skutečnému obsahu právní normy. Stejně tak je možno uvést pojem „společnost“, přičemž podle práva je možno založit společnost s ručením omezeným s jedním společníkem, akcie akciové společnosti může vlastnit jediný akcionář a podobně. Pokud obecně akceptovaná právní norma dává možnost jedné osobě, aby se sama spolčila a vytvořila tak společnost, není podle názoru žalobce dán žádný důvod, proč by nemohla být podobně dána možnost jedné osobě, aby vytvořila skupinu výrobců, když právní norma takovou situaci umožňuje a původní výklad žalovaného byl rovněž v souladu s tímto smyslem a výkladem.

Argumentace žalovaného ministerstva, které dovozuje z jazykového výkladu, že seskupení producentů musí mít více členů, jinak nejde o seskupení, je podle názoru žalobce snahou o popření obsahu definice, nebo respektive o její dodatečnou změnu. Jazykový výklad by podle názoru žalobce neměl v právních textech nahrazovat skutečný obsah definice.

Žalobce v podané žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí také z důvodu, že nebyla šetřena dobrá víra žalobce, jak to vyžaduje ustanovení § 2 odst.3 a ustanovení § 94 odst.5 správního řádu. Do programu podpor bylo zařazeno několik jednočlenných seskupení producentů a v době zařazování byl tento výklad zcela akceptován. Žalobce požádal o zařazení v dobré víře, že podmínky pro zařazení do programu splňuje.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 21.6.2010 vyplývá, že žalovaný správní úřad má za to, že předmětná žaloba směřuje pravděpodobně proti rozhodnutí ze dne 10.2.2010, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotací za rok 2008. Ministerstvo zemědělství napadeným rozhodnutím potvrdilo rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11.9.2009, jímž se žalobci zamítá žádost o poskytnutí dotace pro rok 2008 v rámci programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu Zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvo neshledalo skutečnosti, odůvodňující zrušení či změnu rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu, protože podmínkou přiznání dotace je skutečnost, že žadatel je pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců podle ustanovení § 5 odst.1 písm.a) uvedeného nařízení vlády. Tato podmínka v daném případě splněna nebyla.

Žalovaný správní úřad poukázal na to, že ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudech sp.zn. 1 As 87/2009 a 9 As 67/2009, kde shrnul, že společný odbyt zemědělské komodity, který je základním znakem činnosti skupin výrobců, nemůže zajišťovat obchodní společnost jediným společníkem. Není-li žalobce zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nemůže obdržet dotaci a důvody rozhodnutí jsou podrobně uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí tak vychází ve svém základu z článku 33d Nařízení Rady ES č.1257/1999, které je v daném případě přímo aplikovatelným předpisem Evropského společenství, jímž jsou upraveny základní podmínky pro poskytnutí podpory seskupení producentů, které mají za cíl - mimo jiné - společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům. Skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost, založená jediným společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Jediný společník právnické osoby nemůže nikdy zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupin výrobců. Proto nemohl být žalobce zařazen do programu a nemůže plnit podmínku pro poskytnutí dotace podle ustanovení § 5 odst.1 písm.a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Státního zemědělského a intervenčního fondu ze dne 11.9.2009, č.j.: SZIF/2009/031058, bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti společnosti Zoowork, spol. s r.o., o poskytnutí dotace pro rok 2008 v rámci programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že po posouzení žádosti a listinných podkladů správní úřad zjistil, že na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství č.j.: 19430/2007-14130, které změnilo rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu o zařazení žalobce do programu Zakládání skupin výrobců, nebyl žalobce do programu Zakládání skupin výrobců zařazen. Nebyly tak splněny podmínky podle ustanovení § 5 odst.1 písm.a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a podle článku 33d Nařízení Rady ES č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu, proto byla žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu pro rok 2008 zamítnuta.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10.2.2010, v němž dospěl k závěru, že v rámci rozhodování o podaném odvolání nebyly shledány žádné skutečnosti, odůvodňující zrušení či změnu odvoláním napadeného rozhodnutí a odvoláním napadené rozhodnutí bylo shledáno v souladu se zákonem. Podstatou problému není otázka založení obchodní společnosti, ale posouzení, zda v konkrétním případě je subjekt způsobilý k zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Nelze akceptovat společnost, která ze samotné její povahy nemůže plnit účel podle tohoto nařízení, kterým je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale i vytvoření reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit. Proto v případě žalobce nelze naplnit účel opatření, spočívající v tom, že má skupina výrobců pouze jediného člena. Obchodní vztahy mezi obchodní společností a jejím jediným společníkem nelze považovat za reálné obchodní vztahy, které by objektivně splňovaly požadavky na zvýšení konkurence schopnosti na trhu a zajištění společného odbytu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při

přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané věci rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce v žalobě formálně nesprávně označil žalobou napadené rozhodnutí, když z obsahu žaloby samé je zřejmé, že v daném řízení žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11.9.2009 a následně rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2010, kterými bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dotací za rok 2008. Ministerstvo zemědělství napadeným rozhodnutím potvrdilo rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11.9.2009, jímž se žalobci zamítá žádost o poskytnutí dotace pro rok 2008 v rámci programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Nezákonnost obou rozhodnutí spatřoval žalobce v podané žalobě především v tom, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro postavení pro skupinu výrobců podle článku 33d odst.1 a 2 nařízení Rady ES č. 1257/1999 ve znění jeho novelizace a podle ustanovení § 2 písm.c) a d) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Podle článku 33d odst.1 a 2 nařízení Rady ES č. 1257/1999 ze dne 17.5.1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, ve znění smlouvy o přistoupení, je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl: a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu, b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a c) stanovit společná pravidla pro informaci o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost. Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva společenství.

Podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství (nařízení Rady ES) č. 1257/1999 ze dne 17.5.1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, ve znění smlouvy o přistoupení, nařízení komise ES č.817/2004 ze dne 29.4.2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady ES č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity do programu pro zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace skupiny výrobců k podpoře jejich činnosti.

Podle ustanovení § 2 písm.c) a d) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se pro účely tohoto nařízení rozumí skupina výrobců obchodní společnost nebo družstvo, jejíž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity; programem k opatření k podpoře činnosti skupiny výrobců a k posílení jejich konkurenceschopnosti.

Podle ustanovení § 3 nařízení vlády Státní zemědělský intervenční fond zařadí skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené fondu, jestliže tato skupina výrobců : a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 miliony Kč a nebo podmínku nejméně pěti společníků nebo členů skupiny výrobců, b) vznikla v období od 1.května 2004 do 31.října 2006.

Podle ustanovení § 4 odst.2 písm.c) nařízení vlády je nedílnou součástí žádosti skupiny výrobců o zařazení do programu společenská smlouva nebo stanovы skupiny výrobců.

Prioritní právní rámec definice skupiny výrobců dává právní úprava Zvláštních opatření pro nové členské státy (Dodatečná podpora pro všechny nové členské státy), konkrétně článek 33d nařízení Rady ES č. 1257/1999 ze dne 17.5.1999, který výslovně vymezuje subjekt, jemuž je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu. Tímto subjektem je „seskupení producentů“, a to jen takové seskupení producentů, jehož cílem jsou společné činnosti členů těchto seskupení uváděné pod bodem 1. písm. a)-c) citovaného článku nařízení. Současným definičním atributem seskupení producentů je také podle článku 33d odst.2 cit. nařízení skutečnost, že toto seskupení musí být úředně uznáno dle vnitrostátního práva členského státu nebo práva Společenství.

Uvedené nařízení Rady ES č. 1257/1999 ze dne 17.5.1999 je právním aktem sekundárního práva EU s přímým účinkem, podle kterého byla následně přijata i česká vnitrostátní úprava příjemce podpory - skupiny výrobců v ustanovení § 2 písm.c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., k níž míří podpora ve formě dotací na zajišťování společného odbytu příslušné zemědělské komodity. To vyplývá z ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., podle něhož nařízení č. 655/2004 Sb. upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity do programu pro zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti. Z uvedeného je zřejmé, že příjemcem dotace, o jehož zapsání do programu pro zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. má být rozhodováno, bude vždy subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů dle přímo aplikovatelného nařízení ES. Jinými slovy, skupina výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. musí vždy splňovat podmínky seskupení producentů dle nařízení Rady ES č. 1257/1999.

Relevantním pro posouzení struktury skupiny výrobců, která má být zapsána do programu pro zakládání skupin výrobců, je jak gramatický výklad citovaných předpisů, tak i s rovnocenným užitím výklad teleologický a systematický, vycházející ze smyslu poskytování podpory a zaměření činnosti seskupení producentů na společné cíle.

Z gramatického výkladu článku 33d nařízení Rady ES nepochybně vyplývá, že seskupení producentů se skládá z *producentů* (užité množné číslo), kteří jsou *členy* těchto seskupení, kteří mají *společně* uvádět zboží na trh a činit (*společně*) přípravy k prodeji, *centralizovat* prodej a (*společně*) dodávat velkoodběratelům a kteří si stanoví *společná* pravidla pro informace o produkci. Tomu odpovídá i znění ustanovení § 2 písm.c) a ustanovení § 4 odst.2 písm.c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., tedy gramatický výklad skupiny výrobců nemůže být jiný než, že skupina výrobců není vymezena jen formou svého založení (obchodní společnost nebo družstvo – viz znak uznání vnitrostátním právem podle článku 33d odst.2 nařízení Rady ES č. 1257/1999), nýbrž i tím, že jejich předmětem činnosti musí být zajištění *společného* odbytu příslušné komodity. Znak společné činnosti je tedy rovněž

shodným pojítkem obou nařízení a je stejně jako jiné znaky neoddělitelným dalším znakem charakterizujícím skupinu výrobců.

Oproti uvedenému žalobce ve svých žalobních tvrzeních zužuje vymezení seskupení producentů podle článku 33d nařízení Rady ES, když z něj zdůrazňuje pouze jeden z definičních znaků – úřední uznání seskupení producentů (skupiny výrobců) podle vnitrostátního práva, redukuje pojmové vymezení skupiny výrobců, obsažené v ustanovení § 2 písm.c) na právní formu producenta a dle kritérií obchodního zákoníku, a tím posouvá i vlastní význam ustanovení § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. V ustanovení § 3 jsou stanoveny podmínky pro zařazení skupin výrobců do programu, a to ze dvou hledisek – z hlediska hodnoty obchodovatelné produkce anebo počtu společníků, členů, skupiny výrobců („členů“). Toto ustanovení tak již pro účely zařazení do programu pracuje s pojmem „skupina výrobců“, vymezeným v ustanovení § 2 písm.c) citovaného nařízení a vlastně upravuje, jaké skupiny výrobců lze zařadit do programu (tedy jaké skupiny mají předpoklady k následnému poskytnutí dotace). Podle ustanovení § 3 citovaného nařízení lze do programu zařadit takovou skupinu výrobců, která vykazuje hodnotu obchodovatelnosti nejméně tři miliony korun bez ohledu na počet členů (přitom však musí být - jak bylo výše vyloženo - dodržena zásada „skupiny“, tj. vytvoření skupiny výrobců z více než jedné osoby), anebo lze do programu zařadit takovou skupinu výrobců, která sice nevykazuje příslušný objem obchodovatelnosti, ale má nejméně pět „členů“, z čehož lze usuzovat na význam určité životaschopnosti hospodářství při zařazování do programu a nikoliv na definici skupiny výrobců.

Soud proto shledal, že správní orgány v právním posouzení věci nepochybily při výkladu pojmu „skupina výrobců“, který neučinily toliko na základě teleologického a systematického výkladu ustanovení článku 33d nařízení Rady i nařízení vlády č. 655/2004 Sb., ale i na základě výkladu gramatického. Gramatický i teleologický i systematický výklad v dané věci podporují učiněné závěry správních orgánů paralelně a jsou spolu v souladu. Tyto výklady utvrzují i následná ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb., týkající se již postupu při poskytování dotace, k němuž celý režim zařazení do programu směřuje. Jestliže ustanovení § 6 odst.2 nařízení vlády stanoví, že nedílnou součástí žádosti o poskytnutí dotace je kopie uzavřených smluv mezi skupinou výrobců a jejími členy o objemu, způsobu a výši úhrad příslušné roční obchodované produkce, pak i tento požadavek nasvědčuje skupině výrobců, která bude mít více společníků či členů, kteří mezi sebou o provozu skupiny uzavírají smlouvy. Uvedené znaky a podmínky fungování skupiny a požadavky obou nařízení, daných účelem těchto nařízení, nemůže splňovat skupina výrobců, která by byla tvořena pouze jedním členem. Takový výklad je neopodstatněný a zavedl by proces spolufinancování z prostředků EU směrem, který by neodpovídal předmětu a záměru nařízení Rady ES.

Seskupení producentů (skupina výrobců) je pojmově založeno pro účely uvedeného nařízení Rady ES a nařízení vlády a znamená vymezení nového právního subjektu, který bude provozovat a deklarovat svou činnost v právní formě obchodní společnosti nebo družstva, ovšem vždy za situace, kdy tato obchodní společnost nebo družstvo bude schopna fungovat jako seskupení producentů zajišťujících společně předmět své činnosti, bude tedy vícečlenným subjektem, neboť jedině tak lze naplnit smysl společného úsilí k odbytu příslušné zemědělské komodity dle nařízení Rady ES č. 1257/1999 a nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. ledna 2010, č.j. 1 As 87/2009 - 72 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud zdůraznil, že hlavním cílem „dotačního“ programu (jehož konkrétní náplň i postupy jak správních orgánů, tak i žadatelů jsou vyjádřeny právě v nařízení vlády č. 655/2004 Sb.) je podpora zemědělců v podmínkách společného evropského trhu, a to cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení konkurenceschopnosti. Záměrem je rovněž poskytnout podporu pouze u vymezených komodit. Dále zdůraznil, že má-li být předmětem činnosti právnické osoby, uvedené v ustanovení § 2 písm.c) vládního nařízení, zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný obyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů.

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku, ve které žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že nebyla šetřena dobrá víra žalobce, jak to vyžaduje ustanovení § 2 odst.3 a ustanovení § 94 odst.5 správního řádu. Jak již bylo výše opakovaně uváděno, žalobou napadené rozhodnutí konstatovalo, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí dotace, neboť byl z programu Zakládání skupin výrobců rozhodnutím správního úřadu vyřazen. Otázka splnění podmínek pro poskytnutí dotace je řešena vždy v samostatném správním řízení o žádosti v určitém kalendářním období, proto samotné rozhodnutí o zařazení do programu nemohlo u žalobce nastolit přesvědčení a dobrou víru, že mu v budoucnu budou dotace za konkrétní období poskytovány, neboť je zcela legitimní, že správní úřad posuzuje splnění podmínek pro poskytnutí dotace u každé podané žádosti samostatně a žalobce podmínky pro poskytnutí dotace z uvedeného programu za rok 2008 nesplnil.

Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů rozhodl o zamítnutí podané žaloby podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31.srpna 2010

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu